

og ubtalt fra flere Talere, ogsaa af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev), at Regjeringen ikke dengang havde anset det for fornødent at forelægge alle Lønningslovene til Revision, saalidt som at optage en almindelig Lønningsforbedring paa Finansloven. Herefter kan jeg ikke negte, at det undrer mig noget, at Forslaget nu fremkommer her paa dette Stadium. Smidlertid kan jeg saa godt forstaa, at den høie Regjering vilde gjøre Forsøg i den Retning, naar den ikke kan naae sin Tante med Hensyn til Revisionen og ad den Vej faae gennemført de Tillæg til Embedsmændene, som den har ønsket. Jeg misbilliger det ikke, set fra Regjeringens Standpunkt, men noget Andet er naturligvis, hvorledes man her vil stille sig dertil. Der kom en anden Udtalelse fra den høitærede Minister; det var en vis Bebrøvelsel mod Lønningsudvalget. Jeg er ikke særlig kaldet til at svare paa Udvalgets Begne, det vil jeg heller ikke. Men jeg vil dog overfor den ærede Minister bemærke, at, naar han sagde, at dette Udvalg nu havde fibdet i flere Maanedes, og at han havde ventet Maaned paa Maaned efter at faae Noget at høre og se fra dette Udvalg, da er den høitærede Minister dog maaste noget ubillig. Alle disse Lønningslove ere jo dog ikke gennemfete i et Dieblit, og jeg skal gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at det første Aar, jeg havde Sæde her i Thinget, gjorde vi en hel Masse Lønningslove færdige, som havde været behandlede her i Thinget 2 Aar iforveien; altsaa først det tredje Aar bleve de færdige. Det var ogsaa en almindelig Revisionsbestemmelse, der førte til, at disse Love dengang bleve reviderede, og det dengang nedsatte Udvalg havde saaledes ikke arbejdet med større Hurtighed end det nuværende. Dernæst bemærkede den høitagtede Minister, at han ikke havde set væsentlig Andet fra dette Udvalg end en Række Forespørgsler, som krævede lang Tid til Besvarelse. Ja, jeg skal indrømme, at der er udgaaet en Del Forespørgsler, og jeg beklager, at enkelte af dem endnu ikke ere besvarede. Men sammenligne vi de Forespørgsler, det nuværende Udvalg har skillet, med dem, som de i Samlingen 1868—70 nedsatte Udvalg fremsatte, tror jeg, det vil ses, at vi have væsentlig indstrænket os i Forhold til, hvad man dengang forespurgte om. De Herrer af det nuværende Udvalg ville vide, at man har hele Bunker fra den Tid, som man neppe kan tage under en Arm, og det fra hvert enkelt af disse Aar, hvori Udvalget var nedsat. Altsaa er denne Bebrøvelse, at vi have spurgt for meget, efter min Mening uberettiget. Særligt antager jeg, at Regjeringen selv har nogen Skyld i, at disse Forslag ikke ere komne noget videre frem, end de ere — jeg haaber dog endnu, at endel af dem skulle gaa igjennem — thi det forekommer mig, at, naar Regjeringen foretog en saadan Mængde Lovforslag, burde den

samtidig have udarbejdet en Fremstilling af, hvorledes det finansielle Forhold var mellem det Nuværende og det Foreslaede. Det havde været meget let, synes det mig, og det vilde vist have lettet Arbejdet. Naar man gaar til at drøfte det Spørgsmaal, om Embedsmændene skulle have et Lønningsstillæg eller ikke — om Dyrtidsstillæg kan der jo ikke længer være Tale, det er vist Alle enige om — er det en Selvsølg, at man opkaster det Spørgsmaal: Kan man efter de Lønninger, man nu for Tiden har, og som bleve fastsatte i 1870 vente at faae Embederne besatte med passende, brugtbare og dygtige Kræfter? Det er det, man først maa undersøge. Det er jo en Samfundsopgave at have saa dygtige Mænd, man kan finde, til at styre Samfundets Anliggender. Men efter de sparsomme Oplysninger, der ere komne fra Regjeringen, ser jeg ikke rettere end, at der er en saa ubmærket Tilgang af baade dygtige og brugbare Kræfter, at det kunde være et Spørgsmaal, om der ikke er en for stærk Tilgang. Det siger jeg nu ikke, at der er, men jeg siger kun, at de sparsomme Oplysninger fra Regjeringen vise, at der er Tilgang af dygtige og brugbare Kræfter i alle Ørene af Administrationen. Nu vil man maaste sige, at disse yngre Mænd, der saaledes træde til, ikke ere kjendte med Forholdene og altsaa komme ind paa en Bane, hvorefter de ikke vide, hvorhen den fører. Men jeg tror dog ikke, vi skulle opkaste os til Formyndere for disse barneunge Mennesker. Man har ogsaa sagt, at Embedsmænd gaa ud af Statens Tjeneste og over i private Stillinger. Men det er vistnok sjældent, at det sker, thi Embedsmændene faae jo ikke alene Løn, men sikke sig ogsaa en Pension ved Utrædelsen af Statens Tjeneste. Det er ogsaa efter min Mening en behagelig Stilling, og det viser sig ogsaa derved, at der er denne stærke Tilgang af dygtige Kræfter. Men saa er der et andet Spørgsmaal, og det er, om ikke Billighed taler for at aflægge Embedsmændene noget bedre, end de ere efter Loven af 1870, saa at de i Forhold til de nuværende Samfundsfordringer kunne leve nogenlunde paa samme Fod, som de Medborgere, de nærmest kunne sammenlignes med. Det vilde altsaa være et Billighedshensyn at tage; det vilde ikke være noget strengt Retstræk, men jeg indrømmer, at man ogsaa maa tage Billighedshensyn. Man maa da først se, hvorledes Forholdene stille sig med Hensyn til andre Statsborgere, og da kan man ikke skjule, at nu for Tiden — og jeg har ved at tale med Embedsmænd haft den fornøielse at høre dem indrømme det — ere Embedsmændene de heldigere stillede i Samfundet, idet Konjunkturerne have medført, at Mange, nærmest i Byerne, men ogsaa paa Landet, sidde daarligere i det, som man siger, end for en Del Aar tilbage, saa heller ikke af Billighedshensyn er der stor Opfordring til at give Lønningsstillæg for Tiden. Men selv